

לקוטי תורה • שבת שובה • מאמר 2

ביאור על שובה ישראל

ביאור על "שובה ישראל"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shabbos-shuvah/2](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shabbos-shuvah/2)

1 ביאור על שובה ישראל

ביאור על "שובה ישראל".

2 איתא במ"ח (מסכת יומא) בענין ז' פעמים הוי' הואט האלקים שאומרים בנעילת יטום הכפורים וז"ל [וזה

לשונן] הוי' ז"א הוא האלקים נוק' [נוקבא] כו' הוי' ז"א חזר להיות אלקים בעלותו אל עתיקא שלגבי העתיקא כאלהים חשוב עכ"ל [עד כאן לשוננו].

נאמר במשנת חסידים (מסכת יומא), בעניין שבע הפעמים שאומרים "הוי' הוא האלקים" בנעילה של יום הכיפורים; ואלה דבריה: "הוי'" הוא ז"א; "הוא האלקים" — נוקבא וכו'. הוי', ז"א, חוזר ונעשה אלקים בעלייתו לעתיקא, שכן ביחס לעתיקא הוא נחשב לאלקים. עד כאן לשוננו.

והענין כי הנה יש ב' שילובים שילוב הוי' באד' ושילוב אד' בהוי' והם בחי' יחודא עילאה ותתאה כמ"ש

(בלק"א [בלקוטי אמרים] ח"ב [חלק ב']) כי זהו כלל בפע"ח [בפרי עץ חיים] שאות ראשונה שבשם היא הגוברת כו'

והעניין הוא כך: יש שני שילובים — שילוב הוי' באד' ושילוב אד' בהוי' — והם בחינות יחודא עילאה ויחודא תתאה, כמבואר (בליקוטי אמרים [תניא], חלק ב). שכן זהו כלל בפרי עץ חיים: האות הראשונה בשם היא הגוברת וכו'.

ונמצא כי שילוב אד' בהוי' שהיו"ד הוא אות ראשונה היא בחי' יחודא עילאה שבחי' הוי' גבר על בחי' אד' ונכלל שם אד'

נמצא ששילוב אד' בהוי', שבו י' היא האות הראשונה, הוא בחינת יחודא עילאה: בחינת הוי' גוברת על בחינת אד', ושם אד' נכלל בשם הוי'.

בשם הוי' ושילוב הוי' באד' הוא יחודא תתאה שהא' היא אות ראשונה והרי שם אד' גובר על שם הוי' (ועמ"ש בד"ה והקרבנות עולה אשה)

ואילו שילוב הוי' באד' הוא יחודא תתאה, שבו א' היא האות הראשונה, ולכן שם אד' גובר על שם הוי'. (ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "והקרבנות עולה אשה").

והענין כי הנה שם אד' הוא שם אלקים ששניהם בחי' א' וכמ"ש במ"ח הנ"ל שאלקים הוא נוק' [נוקבא] כו'.

והעניין הוא כך: שם אד' הוא שם אלקים, שכן שניהם בחינה אחת, כמובא במשנת חסידים הנ"ל, שאלקים הוא נוקבא וכו'.

והנה בחינת נוק' [נוקבא] הוא בחי' דבור שהוא נפרד ולבוש החיצון של הנפש ואינו דומה למחשבה עם היות שגם היא לבוש אל הנפש

והנה בחינת נוקבא היא בחינת הדיבור, שהוא נפרד ולבושו החיצוני של הנפש. הוא אינו דומה למחשבה, אף שגם היא לבוש של הנפש,

(אלא שהיא לבוש פנימי) ה"ז [הרי זה] כהדין קמצא דלבושא מיניה וביה שהמחשבה היא מתאחדת עם הנפש שכך הוא דרך וסדר בריאות הנפש המשכלת שחושבת ומהרהרת תמיד משא"כ הדיבור הוא רק לפעמים

(אלא שהיא לבוש פנימי); הרי זה כמאמר "אותו חגב שלבושו ממנו ובתוכו", שכן המחשבה מאוחדת עם הנפש, כי כך הוא האופן והסדר של בריאת הנפש המשכלת: היא חושבת ומהרהרת תמיד. הדיבור, לעומת זאת, מופיע רק לפעמים,

ואף גם זה ברצון הנפש תליא מלתא שברצותה תתלבש כו' וכך הוא בחינת הנוק' [הנוקבא] שהיא מקור הנפרדים היא בחי' דבור עליון אותיות וצירופים המפרידים להיות התחלקות עולמות אין מספר אלף אלפים כו'

ואף גם זה תלוי ברצון הנפש: כשהיא רוצה, היא מתלבשת [בדיבור] וכו'. וכך גם בחינת נוקבא, שהיא מקור הנבראים הנפרדים: היא בחינת הדיבור העליון, אותיות וצירופים המפרידים, ועל ידם נוצרת התחלקות לעולמות שאין להם מספר, "אלף אלפים" וכו',

עד שהיו הנפרדים רבים מאד מאד הרבה מלאכים ונשמות כהנה וכהנה כו' ואין ב' ברואים שוים כו' עד שהנבראים הנפרדים נעשו רבים מאוד מאוד — מלאכים ונשמות רבים כל כך, ועוד רבים כמותם וכו'; ואין שני נבראים זהים וכו'.

ומבשרי איזה ב' ידיים שבאדם אחת היא ימנית ואחת שמאלית ואינן דומות זו לזו ואפילו הבשר החופה על כל הגוף

ו"מבשרי אחזה": מבין שתי ידיו של אדם, אחת ימנית ואחת שמאלית, והן אינן דומות זו לזו; וגם הבשר המכסה את כל הגוף,

שהוא בשר אי יש בו מקומות יש מקום שהוא גבוה ויש שהוא נמוך כו' ויש טעמים לזה ע"ד הקבלה גם המחקרים חקרו ומצאו כן כו'.

שהוא בשר אחד, יש בו מקומות: יש מקום שהוא גבוה ויש מקום שהוא נמוך וכו'. יש לכך טעמים על פי הקבלה, וגם החוקרים חקרו ומצאו כך וכו'.

3 ועדי"ז יש ריבוי התחלקות במלאכים כמו מחנה מיכאל באהבה ומחנה גבריאל ביראה כו' ובנשמות אברהם מדת אהבה ויצחק יראה כו'

בדומה לכך, יש ריבוי של חלוקה בין המלאכים, כגון מחנה מיכאל שמידתו אהבה ומחנה גבריאל שמידתו יראה וכו'; וכן בין הנשמות: אברהם, שמידתו אהבה, ויצחק, שמידתו יראה וכו'.

וכלם אין אחד דומה לחבירו כו' ושרש ומקור חיות הנבראים להיות התחלקות כל הבחינות הללו הוא דיבור העליון והיינו לפי שאינו ממשיך חיות להם

ובכל אחד מהם אין מי שדומה לחברו וכו'. שורש ומקור החיות של הנבראים, שממנו נובעת חלוקה זו לכל הבחינות הללו, הוא הדיבור העליון; כלומר, מפני שהוא אינו ממשיך להם חיות

אלא בבחי' מלך וכנודע מענין אין מלך בלא עם עוממות כו' דברים נפרדים כו' והוא ענין שם אד' ואלקים להיות אדון ואלקים תקיף כו'

אלא בבחינת מלך, כידוע מהעניין שאין מלך בלא עם: "עם" קשור ל"עוממות", כלומר דברים נפרדים וכו'. זהו ענינם של השמות אדנות ואלקים: להיות אדון ואלקים תקיף וכו'.

וזהו חיותם וקיומם שיהיה להם התהוות בפ"ע [בפני עצמן] אשר ע"כ הם מובדלים אחד מחבירו אך מכל מקום נמשך להם מלמעלה כחי ביטול שעם חיותם נפרדים יהיו בטלים

וזו חיותם וקיומם: שיהיה להם קיום עצמאי, ולכן הם נבדלים זה מזה. ואף על פי כן, נמשכת להם מלמעלה בחינת ביטול, כדי שגם בהיותם נפרדים יהיו בטלים,

וכמו שכתוב וצבא השמים לך משתחווים ומשכ' [והמשכה] זו היא מבחינת הוי' וכענין המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו שענין השלום הוא שאין מים מכבין כו'

כמו שכתוב: "וצבא השמים לך משתחווים"; והמשכה זו היא מבחינת הוי'. וכעין העניין של "המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו": השלום הוא שהמים אינם מכבים [את האש] וכו',

לפי ששניהם בטלים במקורן מפני שנמשך בחיי המשל ופחד וזהו ענין שילוב הוי' באדנות כי

מפני ששניהם בטלים במקורם, כי נמשכת בהם בחינת "המשל ופחד". וזהו ענין שילוב הוי' באדנות; שכן

הנה כדי שיתחברו ב' בחיי עליון ותחתון צריך אחד מב' דברים או שיגביה התחתון לעלות אל העליון

או שירד העליון וישפיל אי"ע [את עצמו] למטה אל התחתון

כדי ששתי בחינות, עליונה ותחתונה, יתחברו, נחוצה אחד משני דברים: או שהתחתון יתרומם ויעלה אל העליון, או שהעליון ירד וישפיל את עצמו אל התחתון.

והנה שילוב הוי' באדנות היינו ענין ירידת והמשכת בחיי עליונה מלמעלה למטה שהוא בחינת ביטול הנמשך בנבראים להיותם נפרדים ובטלים כו' וכמו שיהיה לע"ל [לעתיד לבוא] כי עין בעין יראו כו' וראו כל בשר כו'.

והנה, שילוב הוי' באדנות הוא ירידתה והמשכתה של בחינה עליונה מלמעלה למטה. זוהי בחינת הביטול הנמשכת בנבראים, כדי שיהיו נפרדים ובטלים וכו'. וכך יהיה לעתיד לבוא, כמו שכתוב: "כי עין בעין יראו" וכו', "וראו כל בשר" וכו'.

שבגשמיות במקום העוה"ז יומשך אור עליון וע"ז נאמר נפלה לא תוסיף קום פי' קום מלשון הגבהה ועליי [ועלייה] ממטה למעלה כענין עליות העולמות בשבת ויו"ט [ויום טוב]

כלומר, בגשמיות, במקום של העולם הזה, יימשך אור עליון. ועל כך נאמר: "נפלה, לא תוסיף קום". פירוש הדבר הוא ש"קום" הוא לשון של הגבהה ועלייה מלמטה למעלה, כמו עליות העולמות בשבת וביום טוב,

דהיינו שילוב אד' בהוי' ובבחי' זו של קום לא תוסיף עוד אלא שיהיו המשכות מלמעלה למטה ובמקום החשך שם ישכון אור אי"ס ב"ה

שהיא שילוב אד' בהוי'. ובבחינה זו של "קום" היא לא תוסיף עוד, אלא יהיו המשכות מלמעלה למטה, ובמקום החושך עצמו ישכון אור אין סוף ברוך הוא.

והיינו כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] על עוה"ב [עולם הבא] שהוא עולם התחי' שאין בו לא אכילה כו' אלא צדיקים יושבין ונהנין כו'

וזהו כפי שאמרו רבותינו ז"ל על העולם הבא, שהוא עולם התחייה: "אין בו לא אכילה וכו', אלא צדיקים יושבים ומתענגים וכו'".

דודאי אין ר"ל [רוצה לומר] שיהיו ביטול האברים גשמיים דא"כ מאי קמ"ל [קא משמע לן] שאין בו אכילה והרי הנשמה קודם בואה ג"כ לא היה בה אכילה ולא היה שייך בה כלל דבר מעניני עוה"ז

שהרי בוודאי אין הכוונה שהאברים הגשמיים יתבטלו; שאם כן, מה החידוש בכך שאין בו אכילה? הרי גם הנשמה לפני בואה לעולם לא אכלה, ולא היה שייך בה כלל דבר מעניני העולם הזה.

אלא ודאי שיהיה גוף ואברים גשמיים (דעוה"ב [דעולם הבא] אינו ר"ל [רוצה לומר] ג"ע [גן עדן] עולם הנשמות אלא הוא עולם התחיה)

אלא ודאי שיהיו גוף ואברים גשמיים. (שהרי "העולם הבא" אינו גן עדן, עולם הנשמות, אלא עולם התחיה.)

וא"כ צריך להבין מאחר שאין בו אכילה כו' א"כ בריאת הגוף והאברים הם לריק ח"ו [חס ושלום]

ואם כן, צריך להבין: מאחר שאין בו אכילה וכו', נמצא שבריאת הגוף והאברים היא לריק, חס ושלום.

אלא הענין שגם הגוף והאברים הגשמיים יהיו ניזונים מן הרוחניות ומה שהן נהנין מזיו השכינה נעשה מזון לגוף ואברים הגשמיים קרביים ואצטומכא גשמיים כו'

אלא הענין הוא שגם הגוף והאברים הגשמיים יזונו מן הרוחניות; התענוג שהם מתענגים מזיו השכינה נעשה מזון לגוף ולאברים הגשמיים, לקרביים ולקיבה הגשמיים וכו'.

וכמו שהיה גבי משה בהר ארבעים יום שהיו גופו ואבריו גשמיים בשלימות אלא שהיו ניזונים מן הרוחניות

וכפי שהיה אצל משה בהר במשך ארבעים יום: גופו ואבריו היו גשמיים בשלמות, ואף על פי כן ניזונו מן הרוחניות.

רק דגבי משה אחר ירידתו מן ההר היו כלי הגוף צריכין למזון גשמי לפי שהעולם עדיין לא נזדכך כו' משא"כ לע"ל [לעתיד לבוא] שיזדכך חומריות העולם וראו כל בשר כו'

אלא שבמקרה של משה, לאחר שירד מן ההר, איברי גופו נזקקו למזון גשמי, מפני שהעולם עדיין לא נזדכך וכו'. לא כך יהיה לעתיד לבוא, כאשר החומריות של העולם תזדכך ו"כל בשר יראו" וכו':

אזי יהיה נמשך מזון עליון למטה גם במקום החשך באברים הגשמיים כנ"ל וכח"י זו אנו מבקשים בר"ה [בראש השנה] ויוהכ"פ [יום הכפורים] ותמלוך אתה הוא ה' אלקינו כו'

אזי יימשך למטה מזון עליון, אפילו אל מקום החושך, אל האברים הגשמיים, כנזכר לעיל. בחינה זו היא שאנו מבקשים בראש השנה וביום הכיפורים: "ותמלוך אתה הוא ה' אלקינו" וכו';

שבחיי הוא ובחיי הוי' אלקינו שהן בחיי ומדרגות עליונות מאור א"ס ב"ה תהיינה בבחינת מלוכה וגילוי שיהיה העולם מתנהג על ידן והיינו שיושפע מזון רוחני לכים ואברים הגשמיים

כלומר, שבחינת "הוא" ובחינת "הוי' אלקינו", שהן בחינות ומדרגות נעלות של אור אין סוף ברוך הוא, יהיו במצב של מלוכה וגילוי, כך שהעולם יתנהל באמצעותן; כלומר, שמזון רוחני יושפע אל האיברים והגפיים הגשמיים.

וזהו ענין פי' הא' של הויה הוא האלקים (ר"ל [רוצה לומר] ב' שילובים הנ"ל הכל הוא עדיין בכלל פי' אחד שבהוי' הוא האלקים דהיינו יחודא עילאה ויחודא תתאה):

וזהו הפירוש הראשון של "הוי' הוא האלקים". (כלומר, שני השילובים הנזכרים לעיל נכללים עדיין בפירוש אחד של "הוי' הוא האלקים", דהיינו יחודא עילאה ויחודא תתאה.):

4 ב אך פי' הב' הוא כי הנה כתיב אני הוי' הוא שמי פי' כי הגם שבחיי הוי' הוא בחיי אצילי [אצילות] שהוא

אלקות דאיהו וחיוהי חד בהון ואיהו וגרמוהי כו'

2. אך הפירוש השני הוא כך: נאמר, "אני הוי' הוא שמי". כלומר, אף שהבחינה של הוי' היא בחינת עולם האצילות, שהיא אלקות, שכן "הוא וחיותיו חד בהם, והוא וכליו" וכו',

אעפ"כ [אף על פי כן] אין ערוך אליו לעצמיות ומהות א"ס ב"ה וכל בחיי אצילי אינו רק בחיי שם כמשל שם של האדם אברהם שאינו ממהותו כלל כו' וכמשל זיו השמש כו'

בכל זאת אין לה שום ערך ביחס לעצמותו ומהותו של אין סוף ברוך הוא; וכל בחינת אצילות אינה אלא בחינת שם, בדומה לשמו של אדם, למשל "אברהם", שאינו חלק ממהותו כלל וכו', ובדומה לזיו השמש וכו'.

וזהו [וזהו שכתוב] במ"ח לגבי עתיקא דהיינו מלי' דא"ס כו' ומה שנמשך אור א"ס להיות ע"ס [עשר ספירות]

חכמה וחסד כו' היינו שנתצמצם להתלבש בבחי' חכמה לא מיכעי בכלים

וזהו [פירוש] מה שנאמר במשנת חסידים, "לגבי עתיקא", כלומר מלכות של אין סוף וכו'. ומה שאור אין סוף נמשך ונעשה עשר ספירות, חכמה וחסד וכו', פירושו שהוא צמצם את עצמו כדי להתלבש בבחינת חכמה — ולא רק בכלים

אלא אפי' [אפילו] באורות אין זה אלא בבחי' צמצום והתלבשות אנת חכים פי' אנת הוא אור א"ס ב"ה

משפיל א"ע [את עצמו] בבחי' חכים

אלא גם באורות; הדבר נעשה רק בדרך של צמצום והתלבשות. "אתה חכים": פירושו ש"אתה" הוא אור אין סוף ברוך הוא, המשפיל את עצמו לבחינת "חכים",

כי במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו כו' וזהו הגדול הגבור ה' גדול ה' גבור שלהיות גדול וגבור צמצם ע"י ה' ולהיות נורא הם ב' צמצומים ו"ה מוהנורא כו'.

שהרי במקום גדולתו שם אתה מוצא ענוותנותו וכו'. וזהו [פירוש] "הגדול הגיבור": ה' עם "גדול" וה' עם "גיבור"; כדי להיות גדול וגיבור, הוא צמצם את עצמו באמצעות ה', וכדי להיות נורא יש שני צמצומים — ה' וה' של "והנורא" וכו'.

5 וזהו ענין תפלת יעקב אם היה אלקים עמדי היינו המשכה מלמעלה למטה ושמרני בדרך הזה לברר

בירורין כו' שהרי הלך לחרן מלשון חרון אף הוא מקום הקליפות והס"א [והסטרא אחרא] כו'

וזהו עניינה של תפילת יעקב: "אם אלקים יהיה עמדי" — כלומר, המשכה מלמעלה למטה; "ושמרני בדרך הזה" — כדי לברר בירורים וכו'. שהרי הוא הלך לחרן, מלשון חרון אף, שהוא מקום הקליפות והסטרא אחרא וכו'.

ואח"כ כאשר ושכתי בשלום אל בית אבי והיה הוי' לי לאלקים כלומר שבח"י הוי' יהיה לי בבח"י אלקים וצמצום לגבי עצמיות אור א"ס

ואחר כך, כאשר "ושכתי בשלום אל בית אבי", "והיה הוי' לי לאלקים" — כלומר, בחינת הוי' תהיה עבורי בבחינת אלקים וצמצום ביחס לעצמות אור אין סוף.

כי בחי' יעקב היא שעולה מעלה מעלה עד רום המעלות מכריח מן הקצה אל הקצה כי מדת יעקב הוא נחלה בלי מצרים שהיא בלי גבול.

כי בחינת יעקב היא שהוא עולה מעלה מעלה, עד רום המעלות, "מכריח מן הקצה אל הקצה"; שהרי מידתו של יעקב היא "נחלה בלי מצרים", שאין לה גבול.

כי מדת אברהם היא חסד יש לה גבול עד כמה תתפשט מפני שיש מעכב ומונע ההתפשטות

כי למידת אברהם, שהיא חסד, יש גבול עד היכן היא מתפשטת, משום שיש דבר המעכב ומונע את התפשטותה.

כי החסד ניתן מצד האהבה ונדיבות ויש לזה מדה וגבול עד כמה האהבה מגעת וכמה נדיבות ראוי להתנדב מצד המקבל אם ראוי לכך ועד כמה הוא ראוי כו'

כי החסד ניתן מצד האהבה והנדיבות, ויש לכך מידה וגבול: עד היכן מגיעה האהבה, וכמה נדיבות ראוי להעניק, בהתאם למקבל — האם הוא ראוי לכך, ועד כמה הוא ראוי וכו'.

משא"כ מדת יעקב היא רחמנות לזה אין גבול שאע"פ [שאף על פי] שאין ראוי לכך מ"מ יש לרחם עליו כו'.

לא כן מידתו של יעקב, שהיא רחמנות; לה אין גבול, שכן אף על פי שהאחר אינו ראוי לכך, אף על פי כן יש לרחם עליו וכו'.

6 וזהו שובה ישראל עד הוי' אלקיך פי' להיות בבחי' ישראל עד שהוי' יהיה בבחי' אלקים כו' כנ"ל.

וזהו [פירוש] "שובה ישראל עד הוי' אלקיך": להיות בבחינת "ישראל", עד שהוי' יהיה בבחינת אלקים וכו', כנזכר לעיל.

וזהו ותתפלל חנה על הוי' על דוקא ובכה תבכה הוא בחי' רחמנות כי הגם שבכיה היא מצד השמחה ג"כ מ"מ אינה שמחה לבדה

וזהו [פירוש] "ותתפלל חנה על הוי'" — "על" דווקא, "ובכה תבכה": זוהי בחינת רחמים. שכן אף שבכי נובע גם משמחה, בכל זאת אין זו שמחה לבדה,

שהרי בשמחת נישואין אינה מתערבת בכיה רק בשמחה שבאה מתוך צער כיתרון האור הבא מן החשך וכמו מי שהיה רחוק מאביו ואח"כ ראהו כו'

שהרי בשמחת חתונה אין בכי מתערב; בכי בא רק בשמחה שנובעת מצער, כמו "יתרון האור הבא מן החושך", וכמו אדם שהיה רחוק מאביו ואחר כך ראה אותו וכו'.

והרי הבכי באה מהתכללות ב' הבחי' כמו רחמנות שהיא כלולה משני בחי' ועי"נ נמשכים י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] ויקרא הוי' שהויה הא' קורא וממשיך הוי' הב'

והרי הבכי בא מהתכללות שתי הבחינות, כמו רחמים שכלולים משתי בחינות. ועל ידי כך נמשכות שלוש עשרה מידות הרחמים: "ויקרא הוי' הוי'" — הוי' הראשון קורא וממשיך את הוי' השני.

כי הוי' האד הוא בא"א שם חנון ורחום ה' שכדי להיות הוי' הקדים חנון ורחום והוי' הב' בז"א להיות הוי' אל רחום וחנון כו' וכמ"ש

כי הוי' הראשון הוא באריך אנפין, שם נאמר "חנון ורחום הוי'"; כדי שתהיה בחינת הוי', "חנון ורחום" קודמים לה. והוי' השני הוא בז"א, כדי שתהיה בחינת "הוי' אל רחום וחנון" וכו'. וכמו שכתוב,

כי עמך הסליחה למען תורא פיי כשנמשך סליחה גילוי רצון בחיי א"א אזי למען תורא גילוי יו"ד דשרא
על רישיי [רישיה] דביה שריא דחילו היא אור אבא

"כי עמך הסליחה למען תורא". פירוש, כאשר נמשכת סליחה — גילוי הרצון, בחינת אריך אנפין — אזי בא "למען
תורא": גילוי היו"ד ששורה על ראשו, ובה שורה היראה; זהו אור אבא (חכמה).

כי אבא יונק ממזל הח' ואבא הוא שרש האצילות ועי"ז נמשך בחי' הוי' היא בחי'

כי אבא יונק מהמזל השמיני, ואבא הוא שורש אצילות. ועל ידי כך נמשכת בחינת הוי', שהיא בחינת

כללות כל האצ"י וחזר להיות תיקון האצ"י כולו אחר שפגם באות יו"ד כו' והיינו ע"י כי שובה ישראל
עד הויה אלקיך כו':

כללות כל האצילות; וכל האצילות כולה חוזרת ומתקנת לאחר שפגם באות יו"ד כו'. וזהו על ידי "שובה ישראל
עד הוי' אלקיך" כו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shabbos-shuvah/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק